

ŁAPICA (6) sb f

Oba a jasne.

sg N łapica (5). ◇ A łapicę (2). ◇ [pl A łapice. ◇ I łapicami.]

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI w.

Pułapka na zwierzęta, szczególnie na myszy; muscipula BartBydg, Mącz, Cbi; mustricula BartBydg, Cn; decipula Mącz (6) : Mustricula, stringens mures, łapicza, muscipula, mures capiens BartBydg 95; Decipula, Połapka łapicá/ kliatká. Mącz 35d, 35d; [Cresc 1571 223].

W porównaniu (1): Iáko łapicá myśliwcza pełna iest ptáitwá/ ták domy ich nápełnione fą zdrády. PowodPr 66.

Wyrażenie: »łapica mysza« (1): Muscipula, Łapicá myfza. Mącz 238c.

[Szereg: »łapice albo paści«: ábowiem łowić myfzy łapicámi [!] álbo páściámi/ [...] to pośpolií ludzie vmieią Cresc 1571 642 (Linde).]

Przen: Podstęp, zdrada (1) :

Zwrot: »w łapicę wpaść« (1): Praecipitari in insidias, W łapicę wpaść. Mącz 317a.

[Szereg: »łapica a samołowka« = pedica et decipula Vulg: Skryta iest w ziemi łapicá iego/ á fámołowká iego ná fzcieżce. WujBib Iob 18/10 (Linde).]

Synonimy: klatka, paść, połapka, samołowka, szlak.

Cf 2. ŁAPKA